

»Da, pa še pridi, v nedeljo. Krljev in suhih hrušk imam še mnogo...«

Težko obložen z velikonočnimi dobrotami je odhajal Boljček iz vasi. Botra ga je spremljala do gozda. Sosedje so gledali za njima...

In ko je prišel v dolino, so ga obsuli otroci. Boljček je bil kralj med njimi.

Ko je razgrnil culo pred materjo, je kar ostrmela.

Vse to od botre, od one stare, skope...

»Da,« je rekel Boljček, »in lepo sva se pogovorila...«

In je razlagal pred materjo vse svoje načrte o kovaštvu in strojih in o tem, kako bo gospodoval na botrinem posestvu.

Tako se je končala Boljčkova Velika noč povsem drugače, kakor ste mislili vi in vsi drugi...

Velikonočne košarice.

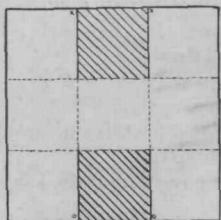
Velika noč je čas veselja in radosti bližajoče se pomladi in praznik vseh otrok, ki pridejo domov na počitnice, saj je takrat na mizi vseh dobrot v izobilju, potic, piruhov, pomaranč in drugih sladkosti.

Napravit si hočemo za velikonočna darila, za shranjevanje piruhov ali pa kot darilce za mamico ali očko, velikonočno košarico, v katero lahko nagromadimo precej pisanih dobrot in jih z voščilom »Veselo Veliko noč« poklonimo staršem ali znancem.

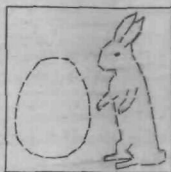
Košarico iz kartona (slika 1 d) posebno lahko napravimo. Na tenek karton narišemo kvadrat s stranicami po 21 cm in ga skrbno izrežemo. Nato odmerimo proti sredini od vsake stranice po 7 cm in potegnemo ravne črte (glej št. 1.). Črtkaste črte na kartonu samo narežemo, debelo potegnene pa popolnoma izrežemo z nožem ali s škarjami. Na oba s črtami označena kvadrata pa narišemo zajčka in pišče (štev. 1 a in 1 b) in ju obšijemo z rjavo oziroma rumeno volno. Piruh, ki stoji pred zajčkom, pa pošijemo s kolikor mogoče pestro volno. Izrezan karton poveznemo nato z lepšo stranjo navzdol na mizo, dvignemo stranske dele in položimo dele, ki so zaznamovani s križcem, drugega na drugega in isto napravimo z deli, zaznamovanimi s črko o (glej štev. 1 c). Vezen kvadrat poveznemo čez to ogrodje in ga pritrdimo z nekaj vbodi volne. Ročaj je iz kartona, 30 do 35 cm dolg in $\frac{1}{2}$ do 2 cm širok. V košarico ga prilepimo ali prišijemo; pritrjen pa mora biti tako močno, da se ne odtrga ali odlepi, če je košarica malo bolj obtežena. Košarico napolnimo z zeleno lesno volno in položimo vanjo sladkorčke ali jajčeca iz čokolade. Mesto teh dobrot jo pa lahko napolnimo tudi s pomladnimi cvetkami, zvončki, trobenticami, mačicami itd. Tudi droben šopek vijolic, privezan na ročaj, lepo učinkuje in napravi košarico še bolj velikonočno.

Druga košarica (2 a do 2 e) je napravljena iz barvastega krep-papirja. Najprej si narežemo ravne trake iz tega papirja poljubno dolge in široke 4 cm, toda po legi papirja le tako, da se dajo le v širino raztegniti. Štiri take trake zvežemo na enem koncu z nitjo in spletemo iz njih kito (slika 2 c). Ko je en trak pri koncu, našijemo plosko nanj drugega in pletemo

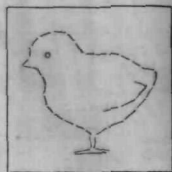
naprej. Dobro je, če niso vsi traki na istem mestu nanizani drug na drugega, ker se drugače pozneje preveč poznajo odebeljena mesta (2 d). Na tak način lahko dobimo precej dolgo kito. Njen začetek zavijemo na znotraj (slika 2 e), ga potolčemo, da leži popolnoma plosko, sešijemo kos kite v

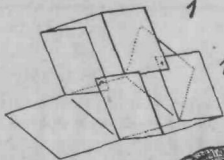
1

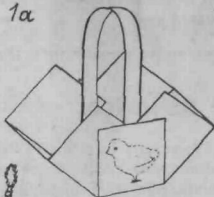
1a

1b

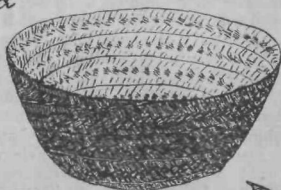
1c

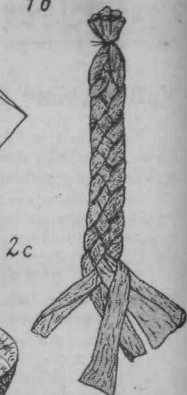
1d

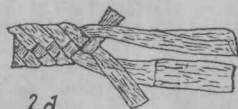
2a

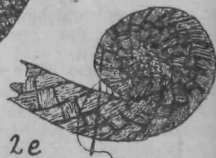
2b

2c

2d

2e

okroglo, ploščato obliko s premerom 8 cm (slika 2 e). Za stranico košarice šivamo kito v spiralasti obliki od dna (ploščate oblike) naprej do roba (2 b). Ko je košarica dovolj velika, vtaknemo konec kite pod rob in ga zašijemo. Kita, ki je spletena iz trakov 5 cm širine, tvori ročaj.

Košarici pa lahko damo tudi drugačno obliko, in sicer tako, da ima dno premer 6 cm, stranica košarice pa ima pokončno obliko (slika 2 a), namesto ročaja pa napravimo pokrov v obliki ploščate okrogle oblike. Pokrov pritr-

dimo na košarico tam, kjer smo konec kite pritrdili na košarico. Zapira se pokrov z gumbom in majhno zanjko iz vrvice, ki ju prišijemo na stranico in pokrov. To velikonočno škatlico za bonbončke prevlečemo znotraj s pergamentnim papirjem in napolnimo s sladkarijami. Še šopek pomladnih cvetic ali majhnega zajčka ali drobno rumeno pišče na pokrov — in okusna košarica je gotova!

Izdelava teh košaric je prav zabavna, ker gre delo hitro izpod rok in ker je gotova košarica, ki naj napravi veselje mamiči ali očku, sestrici ali bratcu, vzlic materialu, ki ne stane dosti denarja in le malo truda, prav čedna in mična. Torej!

.....

Kako so pri Zajčevih pripravljali piruhe.

M. Jezernik.

Gospa Zajka je spravila težko košaro v shrambo za gnilo zeljato glavo in poklicala svoje sinove: »Bežek, Skok, Stop!«

Obračala je mahadrava ušesa, prisluškovala na to in ono stran. Slišala je pa le veselo cviljenje in cvrčanje pri sosedu Mišjakovi, ki je komaj krotila razposajene mladiče. Še enkrat je poklicala svoje ubegle otročiče Bežka, Skoka in Stopa — a zopet zaman. Potem je pa potegnila iz tretjega razora tri bučice, pomešala tekočino s suhim stebelcem, zadovoljno pokimala in spravila buče poleg košare.

V tem so priskakljali in se pripodili mladi zajci: »Mamica, pomlad! Mama, priroda se prebuja! Beli zvončki pojejo, izza griča se čuje trobentanje. Leska pa sipa rumen prah na vsakega in na vse. Kar poglej nas!«

Tako so klicali Bežek, Skok in Stop. Mati Zajka jih je pa le potresla za uhlje in ukazala mir. V tem so zagledali košaro, polno belih, debelih jajc. »Mamica, kje si dobila jajca?«

Nabrala sem jih pri sosedah na polju, na vrtu za skednjem. Zdaj jih bomo lepo pobarvali in poslikali. Vsakemu sinčku je dala lep čopič iz zajčje dlake in bučico barv. Ko se je obrnila po jajca, so se pa nerodnim zajčkom prevrnile bučice in po tleh se je poredila lepa rdeča barva, sinja in rumena. Žejna prst je hitro vse popila, gospa Zajka pa je prišla svoje tri dečke za ušesa: »S čim pa mislite poslikati jajca? S čim?«

Zajčki so se hitro pomirili in obljubili, da gredo drugi dan na vse zgodaj po barvo.

Prvo jutro se je odpravil Bežek. Zadel je bučice na ramo, vzel gorjačo v sprednje tace in jo mahnil preko zelnikov na strnišče, s strnišča v gozd in iskal barve. A vse je bilo rjavo, prstenorjavo, zelenkastorjavo, sivkastorjavo. Nikjer žive barve. Sem in tja je zasijal vel list zlatorumeno, modrikasto, rdečkasto. A ko ga je pogledal Bežek z druge strani, je bil rjav kakor vsa okolica. Končno se je